

Det gör för ont utan

Ja, jag står i gropen och gräver. Tar mått med min kropp. Kapar rötterna, hackar sönder. Vattnet svämmar in. Jag sliter; musklerna svider, det knäpper i lederna, senorna vrider sig - jag jobbar som ett djur. Tar en paus, föser håret åt sidan, ögonen värker, jag hör ingenting. Jag går in till de fertila kvinnorna, de ger mig att dricka. De gravida kvinnorna får kupa mitt kön, väga, greppa; hålla kvar då det sväller. Vill lyssna till de gamla kvinnorna, till de som bär på en bottenlös mildhet och till de som petar i kaffesump, vill sitta vid deras bord. Låter de galna kvinnorna spå mig, gå lös på mig. Jag massakrerar några asfaltskokande män på vägen in, stryper de förvedade. Lämnar de pojkaktiga äkta männen att långsamt vrida sig i ångorna av sina egna parfymerade utsöndringar; låta de dö i skenet av sina rakade pungar, vissna av överljuden från sin hoppfulla glans, övergivna av sin rättframma tro.

Jag har slutat sova. Regnet löser upp ansiktet i fönstret av plast och jag räknar barnen som fyller sina hinkar med sniglar och maskar, hämtar. Jag måste räkna barnen, hålla dig borta, mig borta; hålla reda på. Jag önskar jag klarade av att renodla min bästa grimas, ty jag vill inte falla ut, falla. Det gör ont utan hud, ont. Jag kliver i mina bästa kläder, linne. Jag har slutat skrika. Tungan och luftstrupen, gälarna vill lämna kroppen. Det ser så fattigt ut med ett hål utan ljud, utan. Jag har slutat vifta med armarna, slutat hoppa upp och ner. Människorna faller omkring mig, på torget, vid stationen: man ropar. Regnet sköljer bort linjerna, jag står och drar i byxorna, trampar vatten, tuggar mat, tuggar potatis, jord. Låter blicken titta, söka som laser. Jag har slutat se, törs inte blunda. Det är så viktigt med verkligheten och jag vill se rakt fram, in i ett ansikte. Räkna alla barnen, räkna. Spring fram till mig, håll mig, håll -

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten